

פניה צהורים, תמימים ויפים כפני מל- אך, כתבו המבקרים אחרי שראו לדאש- נה את הנערה בת ה-17 בסרט איטלקי בשם מחר יהיה מאוחר מדי. שם הנערה היה אנה מאריה פיארנולי והוליווד התנפ- לה מיד על המציאה החדשה והבקה איתה בעוז בין זרועותיה.

היא הועברה בבהלה אל מעבר לאוקיא- נוס, שמה קוצר לפיאר אנג'לי, היא הוחת- מה על חוזה שמן, ומיד ניתן לה תפקיד בכרי בשם טרוה, שזכה לביקורות טובות. ואו החלו הצרות. הנערה התאהבה ב- גיימס דין. אהבה אומללה שהסתיימה במו- תו בתאונת-דרכים; גישה לומר ויק דיני

פיאר אנג'לי כבת 17 מוטב היה...

פיאר אנג'לי כיום ... לולא נולדתי בכלל!

המושכיל הנותוסכל

ניקולסון ובלאק: משכיל ומלצרית

הסרט כולו סובב על רגשותיו של רוברט, ונהנה בעיקר מהופעתו המשכנת מאוד של ג'ק ניקולסון (הפרקליט הי- שיכור ב, אדם בעקבות גורלו) ומסיגנון הבימוי הבלתי- אמצעי של בוב רפאלסון (שותף גם לתסריט), המתרחק מן הליטוש האופייני להוליווד, ומנסה לצלם סצינות כאילו תפס אותן מתרחשות באקראי. בסך הכל, זוהי אחת התרומות המקוריות ביותר של הקולנוע האמריקאי בשנים האחרונות.

רסיסי חיים (סטודיו, תל- אביב; ארצות-הברית) — לכאור- ירה, זהו מסע נוסף על פני-ה- הנפשות הצחיח בארצות-הברית. למעשה, זהו תיאור של תופעה מוגדרת הרבה יותר: התיסכול של משכילי ארצות- הברית, שאינם מוצאים את מקומם הנכון בחברה המודר- נית. רוברט, גיבור הסרט, הוא בן למשפחה היכולה לסמל את התרבות: כולם מוסיקאים, כולם אנשי ספר ומחשבה, החיים בבדידות מזהרת בטירה טובלת בירק, הרחק מהמו- לת החיים של המאה. הוא עצמו נחשב לפסנתרן מבטיח, עד אשר הוא קם ביום אחד, נוטש את הבית ומנתק את קשריו עם המשפחה.

אלא שכל זה אינו מועיל במאומה: הוא נשאר בעל- כורחו המשכיל המפונק, שגדל על ברכי בטחון ובאך. טעמה המוסיקלי של ידידתו מעורר בו בחילה, ההשפלות הכרוכות בפרנסה היומית מכעיסות אותו, ומה שמור- מכל: הוא סובל מן המחלה האופיינית לכל משכילי ה- תקופה: הפחד הנורא מפני התחייבות רגשית כלשהי.

פחד זה מגביר עוד יותר את בדידותו בעולם שהוא אינו שייך אליו ממילא. וכך נשאר האיש תלוי איש-ש- בחלל, בין העולם האבסטרקטי, המנותק והיומרי של אנשי התרבות — עולם שהוא שונא, לבין עולמם של פשוטי-העם, אנשים מזועזעים, המשלימים עם העובדה ש- אינם אלא ברגים קטנים וחסרי-אישיות — עולם שאינו יכול להתבולל בתוכו.

גם הילדים רוצים אונס

האדסון וקושינה: צנזר ועוזרת

אנושית משכנת, היה זה מצדיק את הסרט כולו. בהעד- רם, לא נותר אלא להסיק כי פיל קארלסון יודע עד כמה מחרידה המלחמה, והשתמש בה כרקע, כאשר הוא שוכח כי העיקר בסרט הוא בכל זאת הנושא הראשי.

הזאבים תוקפים בעורף (אומיר, תל-אביב; ארצות-הברית) — אם יש לסרט זה מעלה כל- שהי, היא זו דווקא מעלה בדרך השלילה: זהו אחד מ- סיפורי-המלחמה הנדירים מאוד בקולנוע, המעוררים באמת ובתמים בחילה. כל סרט טוב, העוסק במלחמה, צריך היה לעשות זאת, אלא שבדרך כלל חש הצופה התפעלות והתעלות-הרוח נוכח מיבצעים מרהיבי-עין. הפעם, לשם שינוי, המלחמה באמת דוחה, אכזרית וללא גיבורים. אולם פרט לנקודה זו, שהיא ללא ספק חשובה, קשה למצוא סיבות נוספות כלשהן להתפעל מסרטו של פיל קארלסון, המכונה במקור „קן הצרעות“. המישחק של כל הנוגעים בדבר, החל ברוק האדסון (הצנחן), סרג'ו פאני טוני (הקצין הנאצי) וסילבה קושינה (רופאה גרמנית, ה- מטפלת בצנחן בעל-כורחה), וכלה באחרון התפקידים ה- מישיניים, הוא מוגזם ובלתי-משכנע.

כל הצדדים המעורבים בפרשה: הצנחן הגרמני, האס- אס, הפרטיזנים, הצנחן, ואפילו (או אולי בעיקר) הילדים, כולם שופכים דם באותה יעילות, מנסים אמילו את כוחם שלא עומד להם עדיין, באונס, כך שבסופו של דבר הם מעוררים, בשלבים שונים של הסרט, סלידה שווה אצל הצופה. אילו היה בכל העניין הזה לקח כלשהו, או חווייה

הווארד, הממלא בסרט תפקיד של כומר אירי. הווארד הוא באמצע שנות החמישים שלו, שיבה מתחילה לזרוק בשערותיו ה- אדמוניות, הוא מחליף הלצות עם סופר, מקבל את אורחיו בלבביות, אבל נראה עייף למדי. ומה הפלא? יום שלם דיבר עם עיתוני- אים. בבוקר היתה מסיבת עיתונאים (והוא נדהם לראות עד כמה לא שואלים אותו שאלות), ואחר כך התייצבו נציגי כל ה- עיתונים בשורה כל אחד לחוד. כל אחד אהב כוכב.

פגישה מיקרית. מזה 26 שנים לפ- תות מופיע הווארד בסרטים, והוא הצליח לזכות למעמד מיוחד במינו. אף כי אינו יפה, למרות שהוא מיטיב לשחק, ואם כי אינו מספק חומר עסיסי במיוחד לסורי הרכילות, הוא בכל זאת הצליח לזכות ל- מעמד של כוכב.

אלא שהדבר אינו משגע אותו. הוחק מעורר בו רק מחשבות נוגות. „פעם עבד- נו מתוך חרות-יצירה“, הוא אומר, „החיים והעבודה היו עבורנו היינו הך“. והיום? „היום נראה לי כל העסק כמי- רץ עכברים מסורף, ומהנה הרבה פחות.“ אבל בכל זאת, הקולנוע התפתח, הלא כן? „כן, יש עכשיו סיגנונות רבים, כיום ה- מיסבת, ועוד כיוצא בזה. אבל אני חושב כי אני יודע מה עושה האדם בחדר ה- (המשך בעמוד 42)

חיים אשל, הישראלי שהיה לאיש חשוב במערך ההפצה העולמי של מ.ג.מ. מלא תפקיד מאת. נציגי מ.ג.מ. בארץ רוחשים סביבו. נערה צעירה, עם רגלים ארוכות וחשופות, המוצגת כאשת יחסי-ציבור, מברכת את כולם לשלום ועונה לטלפונים. חיים טופול יושב על הספה מחייך בנחת. וכל זה, משום שהחל מהשבוע הבא יוצג בקולנוע צפון סרטו של דויד ליין בתו של ריאן, ולכבוד זה בא לארץ השחקן טרוור

שחקן הווארד איש אינו אוהב קדוש

מון, והפסיקה כמעט לעבוד; התגרשה מן הזמר והתחתנה עם מלחין איטלקי, ארמנור טרובאיולי, שוב ללא הצלחה מרובה; ו- כאשר שילטונות-המס האיטלקיים רודפים אחריה (כי בינתים שבה למולדתה), היא ניסתה שוב להתקבל לעבודה באולפנים. אלא שפני-המלאך בני ה-17 הפכו לפני אשה בת 38, התפקידים שהוצעו לה לא הקסימו במיוחד (כל מחדר מלך היה אחד ההודמניות ביותר טובות שלה בשנים ה- אחרונות) ולאחרונה היא עשתה את הצעד ההורס לחלוטין את תדמית התום והטהרה, שליחה אותה במשך שנים: היא החלה מסירה בגדיה בהפקות סוג ג, תמורת שכר זעום.

ביתה מעוקל, חייה אינם מעניינים אסילו את הרכילאים המחפשים טרף צעיר יותר, ופרשת האהבה שלה עם בנו של שגריר ברזיל ברומא כמעט ואינה זוכה להדים. מה הפלא שברגע של משבר התוודתה בפני עיתונאי: „לפעמים אני חושבת שמוטב היה לולא נולדתי כלל.“

אורחים

כולנו

אוהבים נבלים

בחדר בקומה ה-13 של מלון הילטון בתל-אביב, מסתובבים אנשים בלי הרף.